

Anya Manya Kumpanya 2010

– Sadık Medin · 26 Eylül 2020

ANYA MANYA KUMPANYA 2010

Sonbaharın ilk günleri. Evden çıktım, yokuşu bitirir bitirmez sağa dönüyorum. Niyetim, Haseki'deki büyük kahveye gidip birkaç gündür göremediğim arkadaşlarımı görmek, sohbet etmek. Vakit öğleye doğru, henüz on veya on otuz suları.

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi ve Hastanesinin yaya giriş kapısını geçer geçmez Cerrahpaşa Otobüs Durağı'na varıyorum. Önüm sıra giden birisi aniden yavaşlayıp duruyor. Uzun boylu pehlivan yapılı kişinin aniden durması dikkatimi çekiyor. Niçin ve neden aniden durduğuna bir anlam veremiyorum. Hizasını üç dört adım geçer geçmez doksan derece sağa dönüp eşkalini üç saniye kadar inceliyor ve yoluma devam ediyorum.

İri kıyımlı kırklı yaşlardaki şahıs, koyu gri pantolonlu ve ceketli. Kahverengi bir kazağı var. Dikdörtgen yüzlü, siyah saçlı ve bıyıklı birisi.

Durak hizasını on beş yirmi adım geçer geçmez, caddenin kenarına yaklaşan yirmi beşli yaşlarda hafif kumral sarışın saçlı bir genç bana doğru sesleniyor. Ben de ister istemez duraklıyorum.

-Amca burası İncirli caddesi mi? . Şivesi Azeri Türkçesini andırıyor. İlgimi çekiyor ama ses tonlaması taklit gibi geliyor bana.

-Yooo..İncirli caddesi Bakırköy'de, diyorum.

-Hava alanında bindiğim taksici beni buraya getirdi. İki yüz dolarımı da aldı.

Bana, aradığı adresin burası olup olmadığını soran gencin yanına yine o yaşlarda koyu buğday tenli biri meraklı bakışlarla yaklaşıyor ve bana dönerek;

-Hayırdır bu arkadaş nereyi arıyor?

-İncirli caddesini arıyor.

-İncirli caddesi Bakırköy'de.

-Ben de söyledim zaten Bakırköy'de olduğunu.

-Yanlış gelmiş, diyerek adres sorana dönüyor ve;

-Niye arıyorsun İncirli caddesini?, diyor.

-Alış veriş ettiğim bi telefoncu var, O'nu görecektim. Taksici beni buraya bıraktı. Bakırköy'e dönecek param da kalmadı. İsterseniz size görüntülü konuşma yapan telefonlardan satayım.

O günlerde 3G telefonlar yeni moda olmuş, satan satana, alan alana. Elindeki el çantasından

çıkardığı iki telefonda birini bana diğerini sonradan gelen kişiye uzatıyor. Sonradan gelen ;

-Kaça satıyorsun bu telefonları?

-Tanesi üç yüz dolar.

-Bizde dolar ne gezer. Türk lirasıyla satarsan alırız.

-Üç yüz dolar sizin paranızla kaç lira?

-Dolar bi çıkıyor bi iniyor, takip etmek zor, hesaplamak lazım.Bize yüz elli liradan satarsan alırız.

Sonradan gelenin hem kendi hem de benim hesabıma konuşması beni kuşkulandırıyor, bir mizansenle karşı karşıyayım. Anlaşılan o ki, satıcı o iki telefonu mutlaka bana ve işbirlikçisine satacak...

-Türk parası nasıl bi bakayım, diyor. Sonradan gelen hemen cebinden bi elli lira kağıt para çıkarıyor.Ben de bana biçilen rol icabı pantolon cebimden çıkardığım yirmi lirayı gösteriyorum.

-Yalnız size olur . Daha kapalı çarşıya gideceğim kızıl (altın) satacağım, diyor.

Bu tuhaf “Anya Manya Kumpanyası”nda yer almak istemiyorum. Bu seyyar tiyatro sahnesinden bir an önce ayrılmam gerekiyor. Telefonlar çakma olabilir ya da sim kart kabul etmeyebilir. Diğer alıcı adayı almam için ısrar ediyor.”Bu fırsat kaçmaz, ikimiz de alalım” diyor. Satıcı,”İkiniz de alırsanız bu fiyata olur” diyor, ikna yeteneğini iyice zorluyor.Dayanamayıp, sadece sonradan gelenin duyacağı şekilde alçak sesle söze giriyorum;

-Sen alacaksan al, ben almıyorum. Benim zaten telefonum var bendeki bana yeter, diyorum.Az önce televizyonda dini bir program izlediğimi. Yalan söylemenin, insanları kandırmanın çok ayıp ve büyük bir günah olduğunu söylüyorum.. Ben kimseyi kandıramam , yalan söyleyemem,diyorum.Bu sözümden sonra incelediğim ,çakma olma ihtimali de yüksek olan telefonu hemen satıcıya iade ediyorum.Sonradan gelen şahıs,uyarımı az çok dinleyip anlamış olmalı ki; “N’apalım sen almazsan ben de almam” dercesine mayhoş bir yüz ifadesiyle yüzüme bakarak telefonu satıcıya iade ediyor.

.Satıcı iki telefonu el çantasına koyuyor, soluk alıp vermeden, bu defa çantasından altın kaplama görüntülü iki kol saati çıkarıyor.

Pantolon uyduramadık bari gömlek verelim mantığıyla, çakma kol saatlerini ikimize uzatıyor. Bakıyorum, kumpanyada hızlı hareket etmek çok önemli. İşbirlikçi alıcı arkadaşından evvel hemen atağa kalkıyor, rol çalıyor, aniden gözleri parlıyor. Yüzünde sahte bir gülücükle, bana sesleniyor.

-Bu altın saatlerin tanesi altı yüz dolar. Bize üç yüzer liradan verirse alalım, diyor. Daha önceden kafasında belirlediği fiyatı, ikimizin duyacağı şekilde söylüyor. Niyetleri beni tongaya düşürmek.Bu ikisi ısrar ettikçe, toylukları iyice ortaya çıkıyor. Bu dakikadan sonra faka basmam istesem de imkansız hale geliyor.

Daha fazla bu ortamda kalmanın artık bir anlamı yok.Oradan hemen uzaklaşmalıyım, ama nasıl?..

-Telefonumun saati var. Saat almama gerek yok. İstersen sana ilerideki kahvede çay

söyleyebilirim.Yok , Kapalı Çarşı'ya gideceksen otobüs durağı yirmi adım ötede,diyorum.

Oradan ayrılıp yoluma devam edecekken bir an durağa doğru merakla bakıyorum.On on beş dakika önce gördüğüm, ayak sesimi duyar duymaz adımlarını yavaşlatan ve duran koyu gri elbiseli, kahverengi kazaklı, dikdörtgen suratlı kişi, “Bir işi halledemediniz” iç sesiyle iki beceriksiz dolandırıcıya ağır ve küçük adımlarla yaklaşıyor.

Kumpanyanın sergilediği oyun sona eriyor.Yolcu yolunda gerekir deyip, hızlı ve iri adımlarla tiyatro sahnesinden uzaklaşıyorum.Üç beş dakika geçer geçmez müdavimi olduğum kahveye geliyorum.

Siz bu satırları okumakta olun, Kumpanyanın kumpasından kurtulmanın verdiği huzurla, arkadaşlarımla birlikte çayımı içiyorum.

Mehmet Sadık Medin-27 Mayıs 2020-Fatih